

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG
35
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

DE MUITERS VAN DE Lady Shore

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL DOOR FRED FUNCKEN

Maart 1796. In een vreselijke storm zeilt een Frans konvooi, met bestemming naar Indië, om de kaap Finisterre...

Aan boord van de korvet « Bonne Citoyenne »...
Onze mars is gebroken en de bramsteng is naar beneden gekomen !
Verduiveld ! Dan moeten we de dichtstbije haven binnenlopen !

Weldra is de kleine korvet gescheiden van de vloot en tracht de kust te bereiken.

Plotseling schreeuwt de uitkijk alarm...
Twee Engelsen recht voor ons !

Verduiveld ! De wind staat in hun voordeel. We zullen niet kunnen ontsnappen !

Het kleine zeilschip kan de strijd niet opnemen. Het wordt de haven van Portsmouth binnengesleept.

De bemanning wordt gevankelijk naar het fort geleid...

De matrozen wanhopen nog ooit hun vrijheid te heroveren. De roerganger Selis en de kapitein Thierry besluiten, te allen prijze, uit de gevangenis te geraken...
Liever sterven, dan hier langzaam weg te teren!
Dat zeg ik ook, Selis !

Na een nacht te hebben gewerkt...
We zijn er ! De tweede staaf begeeft !
Vooruit ! Op Gods genade !

Kom vlug !

Een uur later op het strand...
Een sloep ! We zijn gered !
Morgen zijn we in Frankrijk !

Zie keerzijde

De Engelse kapitein spreekt de gevangenen, die op het dek verzameld zijn, toe...
Zijne Majesteit, de koning van Groot-Brittannië, heeft jullie het leven gelaten. Toon jullie dankbaar. Ik verwittig jullie dat muiterij met de dood gestraft wordt !

De Franse matrozen veinzen gehoorzaamheid. Ze helpen bij het reven van de zeilen en schrobben het dek...

Doch op 'n avond...
Er is slechts één middel om weer thuis te geraken : we moeten de « Lady Shore » veroveren!
Ja, doch hoe ?
Makkelijk gezegd, vriend ! Hoe zullen we het halen tegen 80 matrozen en soldaten !

De vooravond van de 1e Augustus 1797...
Heeft iedereen begrepen wat hij doen moet ? Indien we moedig zijn, en trouw bij elkaar blijven, gelukt ons opzet. Daarvan ben ik overtuigd !

Op deze gekruiste degens zweren we liever te sterven dan ons over te geven !
Wij zweren !

De nacht is klaar en lauw. Alle zeilen werden bijgezet en de « Lady Shore » klieft snel de golven op enkele mijlen van de Braziliaanse kust...

Als schaduwen sluipen de muiters naar het soldatenlogies en nemen de wapens van het rek...

Dan schreeuwt Selis uit volle borst :
Vrijheid of dood !

Al de muiters snellen naar hun aangewezen plaats. Twee mannen, die degelijk bewapend zijn, houden de wacht voor het soldatenlogies.

Thierry houdt de officier van wacht en de roerganger in bedwang...
Beweeg jullie niet, of ik schiet !

Selis valt de kajuit van de kapitein binnen...
Geef je over, kapitein ! Geef je over met je schip !
Hé ? Wat ?

Hulp ! Te wapen !
Hij ontsnapt !

Je hebt het gewild !

Thierry wordt ongerust en keert zich een ogenblik om...
Alles is goed, Selis ?

De Britse officier maakt van de gelegenheid gebruik om te schieten...
Oei ! M'n schouder !

Schurk ! Je verdient dat ik je neerschiet ! Achteruit... Ziezo, rekel, nu bind ik je met dit touw vast !

Op het tussendek gaat de bemanning tot de tegenaanval over...
Vooruit, jongens ! We krijgen de muiters wel klein !

Daar komen ze, Selis !
Hier, die tonnen met gezouten vlees komen ons te pas !

De zware tonnen worden met kracht naar beneden gerold. De Britten vallen van de trap en vluchten...
Oei, m'n been !
Aai, m'n hoofd !

Genade ! We geven ons over !

Hier, kapitein, onderteken dit perkament. Het is tiptop in orde, je kunt er van op gaan !
Je hebt gewonnen, Selis ! Ik geef me over !

't Roer wordt omgeworpen. De « Lady Shore » stevent naar Brazilië...
VRIJ ! We zijn vrij !

Op 31 Augustus zeilt de « Lady Shore » de Rio de la Plata op en ankert te Montevideo. Selis en Thierry hadden het bewijs geleverd dat er voor een dapper man niets onmogelijk is !
EINDE

Trots wierp hij de grote bijl over de schouder

EEN VERHAAL GEBASEERD OP HISTORISCHE GEGEVENS

HET had Peter Newton, de veertienjarige zoon van een arme schoenmaker uit Sidney, niet veel moeite gekost zich als scheepsjongen op de « Grafton » te laten aanmonsteren. Hij was groot en sterk voor zijn leeftijd en bovendien wist hij zijn handen goed te gebruiken. Toen zijn schuit op 10 November 1863 koers zette naar het eiland Campbell, dat ten Zuiden van Nieuw-Zeeland ligt, dacht de jonge zeeman er geen ogenblik aan, dat zijn eerste reis zulke grote gevolgen zou hebben...

DE « Grafton », een kort maar stevig schip, zeilde de eerste dagen dat het een lieve lust was. De passagiers, die bijna allen naar het eiland Campbell gingen, omdat men daar de aanwezigheid van tinmijnen vermoedde, stonden vrolijk pratend de rimpeloze zee te bewonderen. Zij zagen in deze vlotte reis een voorteken van het succes, dat hun wachtte. Ook Peter had het best naar zijn zin. Hij moest wel flink aanpakken en kroop 's avonds doodmoe in zijn kooi, maar toch kreeg hij er geen minuut spijt van dat hij naar zee was gegaan. Dat was toch wat anders dan hele dagen in een klein kamertje te moeten zitten, net als zijn vader. Aan boord voelde je ten minste de frisse zeewind door je haren spelen en van ontevreden klanten had je ook geen last. Ja, Peter voelde zich werkelijk gelukkiger dan ooit.

ACHT dagen gleed de « Grafton » over de zeespiegel. Tot nu toe was het werkelijk schitterend weer geweest en had de reis veel weg gehad van een pleziertochtje. Toen echter Edouard Raynal, de stuurman van de schuit, zijn kapitein meedeelde, dat de barometer met sprongen daalde, keken ze allebei bezorgd. Spoedig wakkerde dan ook de wind aan en na een uur moest de kapitein bevel geven alle kleine zeilen te bergen en twee reven in het marszeil te steken. Peter, de scheepsjongen, moest hard aanpakken, ook al kreeg hij last van zeeziekte. Het grove touw, dat hij moest vastsjorren, bezorgde hem grote blaren op zijn handen en toen een felle windvlaag het lichte schip omhoog en omlaag zwiepte, moest hij zich aan de reling vastklampen om niet overboord worden geslagen. De jongen sloeg zich echter dapper door de moeilijkheden heen, ook toen blauwe bliksemschichten de inktzwarte lucht doorkliefden en een plotselinge hagelbui het verblijf aan dek haast ondragelijk maakte. Iedereen aan boord vocht voor 't schip en zijn leven. Peter begreep voor het eerst, dat varen ook iets anders kan zijn dan een pretje. Toen de « Grafton » op 2 December de kleine haven van het eiland Campbell binnenliep, ging hij met knikkende knieën aan land. Hij besefte evengoed als zijn volwassen maats, dat het schip door een wonder gespaard was gebleven.

Toen kapitein Musgrave met twee matrozen op zoek ging naar de veelbesproken tinmijn, mocht Peter mee. Trots wierp hij de grote bijl over de schouder en deed zijn best om de mannen bij te houden. De tocht was zwaar, want de bodem was drassig en verschillende keren beklommen de zeelui een hoge rots. Er werd echter geen spoor van een mijn gevonden. Wat ze wèl zagen, waren een vijftal buitengewoon vette zeeleeuwen. Met veel moeite slaagden zij er in de dieren te vangen en te doden en de grote hoeveelheid traan, die zij leverden, was een kleine vergoeding voor hun vergeefse pogingen om de tinmijn te ontdekken. Doodmoe viel Peter 's avonds op zijn krib. Hij was ten minste blij, dat hij de volgende dag de kok mocht helpen bij het gereedmaken van de maaltijd. Nu behoefde hij ten minste niet te lopen en dat is je wat waard als je vier grote blaren op je voeten hebt staan.

HET verblijf op het eiland Campbell duurde precies een maand. Stuurman Raynal was vrij ernstig ziek geworden en moest verschillende weken in bed blijven. Aangezien er echter van een tinmijn nog steeds niets te ontdekken viel, werd hij bij het werk nauwelijks gemist. Onder leiding van de kapitein werd er elke dag een speurtocht ondernomen, maar 's avonds brachten ze op zijn hoogst een zeeleeuw mee naar het schip. Een kruimeltje tin hadden zij echter niet aangetroffen. Op Nieuwjaarsdag van het jaar 1864 kreeg kapitein Musgrave er plotseling genoeg van. Hij liet het anker lichten en liet de « Grafton » naar de Aucklands-eilanden koersen. Kapitein Musgrave kon het namelijk niet verkroppen, dat hij een vergeefse reis gemaakt had en wilde daarom zorgen, dat hij een behoorlijke hoeveelheid robbentraan aan boord kreeg voordat hij de thuisreis aanvaardde. Op het eiland Campbell waren ook enkele zeehonden gevangen, maar op de Aucklands-eilanden moesten deze dieren in grote getalle voorkomen. Het was dus wel de moeite waard om een kleine omweg te maken.

Peter, de scheepsjongen was blij, dat hij het klapperen van de zeilen weer hoorde. Op Campbell vond hij het na een paar dagen al verschrikkelijk saai en de matrozen hadden hem zulke geweldige verhalen verteld over de kudden zeehonden, die rond de Aucklands-eilanden leefden, dat de jongen zijn geduld nauwelijks kon bedwingen. Gelukkig besefte hij toen nog niet, hoe goed hij deze eilanden zou leren kennen.

DE « Grafton » zeilde om het eiland Adam heen en liep enige dagen later de baai van Cainley binnen. Deze baai werd aanvankelijk breder naarmate men dieper het land invoer, maar plotseling splitste zij zich in twee vrij smalle armen. Aangezien de zee op die plek echter zeer diep bleek te zijn en het dus onmogelijk was om het anker uit te werpen, bestond het gevaar, dat de betrekkelijk lichte boot door de werking van eb en vloed op een klip zou worden geworpen. De eerste nacht gebeurde er echter niets bijzonders. Toen zij echter de volgende dag voor anker gingen in een andere baai, wakkerde de wind plotseling aan en omdat de « Grafton » zeer dicht onder de wal lag, werd het gevaar, dat het schip op een rots te pletter zou slaan, elke minuut groter. Steeds heviger werd de wind en bond de strijd aan met de ankers van de « Grafton ». Het schip trok wanhopig aan de kettingen waaraan het verankerd lag, het hele vaartuig kreunde en steunde als in doodsnood, terwijl de bemanning zich machteloos overgeleverd voelde aan de elementen. Toch waren deze mannen niet bang, zelfs de jeugdige Peter niet. Zij deden wat zij konden om het gevaar te bezweren, maar moesten machteloos gedogen, dat het schip van een van zijn ankers werd losgerukt. Dit betekende het einde. Het overgebleven anker kon onmogelijk de aanvallen van de orkaan weerstaan, het schip dreef snel af naar de kust en bij een woedende windstoot stiet het met volle kracht op een klip. De gevolgen waren verschrikkelijk. De kiel van het schip werd vaneen gespleten, het water stroomde met donderend geraas het ruim binnen en de schepelingen dachten dat hun laatste uur geslagen had. In een wanhopige angst greep ieder wat kleren en levenmiddelen en toen schaarden zij zich allen rond kapitein Musgrave. Deze beval met kalme stem, dat zoveel mogelijk levensmiddelen en instrumenten in de sloep moesten worden geladen en dat men de boot daarna in zee moest brengen. Met veel moeite gelukte dit en toen begon een verschrikkelijke tocht. De kapitein had de langste kabel aan het wrak van de « Grafton » vast laten maken en om te voorkomen, dat ook de sloep te

PETER NEWTON de scheepsjongen van de " Grafton "

pletter sloeg, hielden de mannen het sterke touw stevig vast en lieten het meter voor meter vieren. Eindelijke slaagden zij er in de rotsachtige kust te bereiken en Peter sprong als eerste aan wal. Hij had zich tijdens dit bange avontuur erg flink gehouden, maar nu hij in veiligheid was, kwam de reactie. Hij werd plotseling erg duizelig, voelde dat hij ging vallen en verloor toen het bewustzijn...

HET gezicht van stuurman Raynal was het eerste wat Peter zag toen hij kreunend tot bewustzijn kwam. Even keek hij de stuurman verbaasd aan, doch toen wist hij plotseling weer wat er gebeurd was.

— Hoe is het, maatje ? vroeg de stuurman met een glimlach, die echter niets vrolijks had.

In plaats van antwoord te geven, stond Peter op en vroeg waar de anderen waren.

— Kom maar mee, wenkte de stuurman.

Peter volgde hem en zo kwamen zij bij een plek waar de rest van de bemanning bezig was een met dicht kreupelhout begroeide plek te effenen. Aangezien er niet aan te denken viel, dat de « Grafton » weer zee zou kunnen kiezen, nam kapitein Musgrave alle maatregelen om een landurig verblijf op het eiland mogelijk te maken. De storm was intussen bedaard en daardoor bleek het mogelijk met de sloep naar het wrak van de « Grafton » te roeien. Alles wat men nodig had en in de sloep kon laden, werd mee aan land genomen en zodoende kreeg men o.a. genoeg planken, zeilen en touwen bij elkaar om een eenvoudige hut te bouwen. Peter kreeg intussen de opdracht om droog hout te verzamelen, bestemd voor het vuur, waarop het voedsel moest worden klaargemaakt. Terwijl hij daarmee bezig was, hoorde hij vlakbij een hijgend snuiven en plotseling stond hij tegenover een reusachtige zeeleeuw, die dreigend de brede bek opensperde. Peter liet de verzamelde takken uit zijn handen vallen en holde weg in de richting van de hut. Nadat hij opgewonden verteld had, wat hem was overkomen, greep de stuurman zijn geweer en liep met de scheepsjongen naar de aangeduide plek. Het geluk was met de jager, want de zeeleeuw was nog op dezelfde plaats gebleven en moest zijn brutaliteit met de dood bekopen. 's Avonds at men het tranig smakende vlees, dat boven het houtvuur was geroosterd. Lekker was het niet, maar men had geen keuze. Iedereen besefte, dat men zonder de aanwezigheid van zeehonden aan de hongerdood zou worden prijs gegeven. Op het eiland, dat klein en rotsachtig was, groeiden geen eetbare groenten of vruchten en het voedsel, dat men van de « Grafton » had gered, was grotendeels bedorven door de inwerking van het zeewater. De bemanning voelde zich echter al dankbaar gestemd, dat zij 's avonds rustig in de hut kon gaan slapen.

MAANDEN gingen voorbij, en nog steeds verbleven de mannen van de « Grafton » op het eiland. De hut was groter en beter geworden, maar de mannen waren vermagerd door de ontberingen en het zware werk. Dagelijks moesten zij er op uit om te vissen of op zeeleeuwen te jagen, maar aangezien het koude jaargetijde was ingetreden, slaagde men er slechts zelden in iets eetbaars mee naar huis te brengen. Peter had door de gebeurtenissen van de laatste maanden al zijn uitgelaten vrolijkheid verloren. Hij keek even ernstig als de oudere mannen en deed zijn werk met een ernst, die eigenlijk voor een jongen van vijftien jaar heel ongewoon was. Dag na dag werd het moeilijker om enig voedsel te bemachtigen. Weliswaar had men wat zeeleeuwenvlees ingezouten, doch dit smaakte ranzig en de voorraad was zo klein, dat kapitein Musgrave zich genoodzaakt zag een dagrantsoen voor elk lid van de bemanning vast te stellen. Dit zou ten minste de hongerdood zo lang mogelijk uitstellen. Hoewel men op het hoogste punt van het eiland een witte vlag had geplant, had men de moed reeds lang opgegeven, dat een passerend schip hen zou verlossen uit deze hel.

WEER zijn vele maanden verstreken. Wij schrijven 19 Juli 1865. Zo juist is het scheepje gereed gekomen, dat de bemanning met veel inspanning en veel vindingrijkheid uit de sloep van de « Grafton » heeft vervaardigd. Men heeft een volledige smidse, ingericht naast de hut en daarin alle metalen voorwerpen vervaardigd, die voor de bouw van het schip nodig waren. Spijkers, nijptangen, beitels, alles is met de grootste zorg gemaakt en zelfs heeft men het klaar gespeeld een goed bruikbare stang te vervaardigen, waarrond 't roer van 't schip kan draaien. Peter is van een kleine scheepsjongen een echte man geworden. Ondanks het eenzijdige en schaarse voedsel is hij fors en flink en niemand behandelt hem meer als een kind. Hij krijgt zijn aandeel in het werk en voert dat nauwkeurig uit. Met drie andere mannen van de « Grafton » zal hij proberen om, ondanks het daaraan verbonden levensgevaar, met de zelfvervaardigde boot de bewoonde wereld te bereiken. Lukt dit, dan zullen zij met een ander schip de overgebleven mannen komen verlossen. Het voedsel op het eiland is intussen zo schaars geworden, dat zij spoedig zullen omkomen en dus nemen zij liever het risico dat aan de zeereis verbonden is. Vijf vreselijke dagen volgen. Het kleine scheepje komt in een storm terecht, doch wordt wonder boven wonder gespaard. Eindelijk, op 24 Juli, bereiken zij de haven van Port Adventure. Naast vele inboorlingen treffen ze er een Europeaan aan, die de mannen overlaadt met voedsel en nieuwe kledingstukken. Kapitein Musgrave kan echter geen rust vinden voordat ook de anderen van het eiland zijn verlost. Hij slaagt er in een schip te krijgen en gaat zelf mee om zijn kameraden te halen. De dappere zeeman beseft niet, dat hij zijn scheepsjongen niet levend terug zal zien. Zodra het schip is vertrokken, wordt Peter overvallen door een kwaadaardige koorts, die hem spoedig het bewustzijn doet verliezen. Enige dagen voert hij een harde strijd met de dood, die hem in de afgelopen jaren zo vertrouwd is geworden. Een uur voor zijn kameraden aan land stappen, sterft hij.

TOT op de huidige dag vindt men bij de haven van Port Adventure een kleine gedenksteen, waarop de volgende woorden te lezen staan : « Hier rust Peter Newton. Twee jaren vocht hij met de dood en toen hij die overwonnen had, stierf hij. »

Kees VOERMANS.

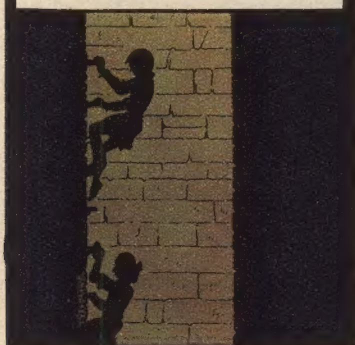

Uit de sloep van de « Grafton » heeft men een scheepje vervaardigd...

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De vledermuis vlucht met de plannen van de schat en verdwijnt geheimzinnig in een muur. Lambik vindt echter spoedig het mechanisme en ontdekt een geheime doorgang.

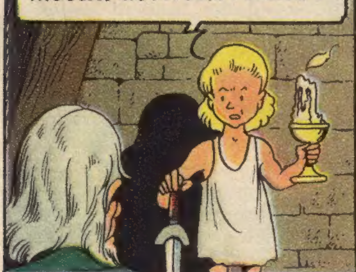

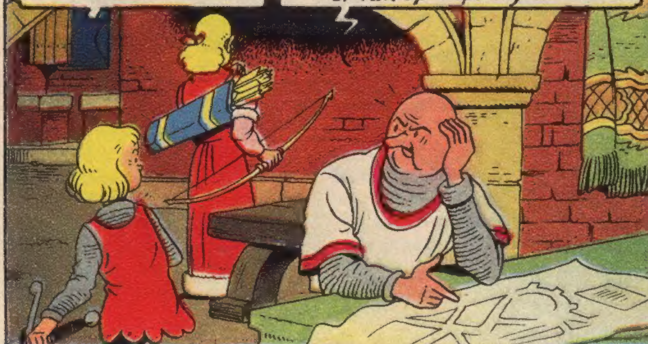

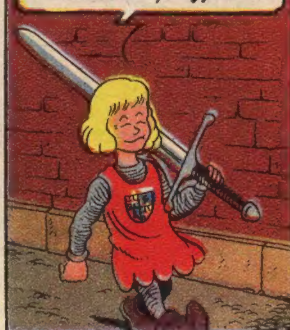

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 2|4, BRUSSEL

HET SALON VOOR DE JEUGD

WORDT VANDAAG PLECHTIG GEOPEND

Kuifje verwacht je in zijn stand!

VANDAAG, Donderdag, 3 September, wordt in het Paleis voor Schone Kunsten, te Brussel, het tweede Salon voor de Jeugd geopend.

Ik vestig nogmaals je aandacht op de volgende punten :

1. Onze voornaamste medewerkers zullen er hun albums van een opdracht op je naam voorzien. Bob de Moor komt het eerst aan de beurt, op Zaterdag, 5 September, om 15 u. Al wie het album « De Leeuw van Vlaanderen » bezit, brenge het mee. Onze tekenaar maakt je dan misschien ook wel een tekeningetje...

Hergé, de vader van Kuifje, komt zijn talrijke albums tekenen, Donderdag 10 September, van 15 u. af. Na hem komt Willy Vandersteen, de vader van Lambik, aan de beurt, op Zaterdag 12, eveneens van 15 u. af. En E. P. Jacobs (die geen pater is, zoals zijn initialen, waar hij zoveel van houdt, zouden doen geloven) sluit de reeks op Zondag, 13 September, eveneens van 15 u. af.

2. De Kuifje's lezers kunnen het Salon bezoeken halve prijs (5 fr., in plaats van 10 fr.), op vertoon van de kortingsbon die we reeds verschillende keren in het blad hebben afgedrukt. Clubleden kunnen in de Kuifje's winkel, in de Lombardstraat, te Brussel, op vertoon van hun lidkaart, een speciale toegangskaart verkrijgen voor 1,50 fr. Wie te ver woont, kan dat kaartje ook schriftelijk aanvragen, maar vergeet dan niet het lidkaartnummer te vermelden !

3. De Kuifje's Bons, die aan de Kuifje's stand in het Salon voor de Jeugd te Brussel zullen uitgewisseld worden voor een van onze talrijke premies, ZULLEN EEN DUBBELE WAARDE HEBBEN. Zo zal men in het Salon, en SLECHTS GEDURENDE DIE TIEN DAGEN, alle geschenken kunnen bekomen voor de helft van hun puntenwaarde ! Men zegge het voort.

4. Voor de aankoop van een van volgende albums zal je een premie van 50 Kuifje's punten geschonken worden : « Reinaert de Vos », « De Sprookjes van Perrault » en « Vliegtuigen 1939-1944 ».

Kuifje

AUTO'S REIZEN PER AUTO

Denk nu maar niet dat al deze Fiat's 1100 « in pan gevallen » zijn en naar het garage gesleept worden. Geen kwestie van ! Het zijn spiksplinternieuwe karretjes die recht van de grote Turijnse fabriek komen en over de weg (die goedkoper is dan de spoorweg) naar Rome gevoerd worden. Op mijn reis van Rome naar Turijn heb ik tientallen vrachtwagens met minstens zeven nieuwe auto's ontmoet. (Johan)

HOU JE VAN DE DIEREN ?

KAA... KAA !..

LANG hoef ik na mijn roep niet te wachten, alvorens een pikzwarte kauw ergens uit een bladerrijke boom te voorschijn wiekt om met een sierlijke zwaai vóór mijn voeten neer te strijken. Dat is nu Jimmy !

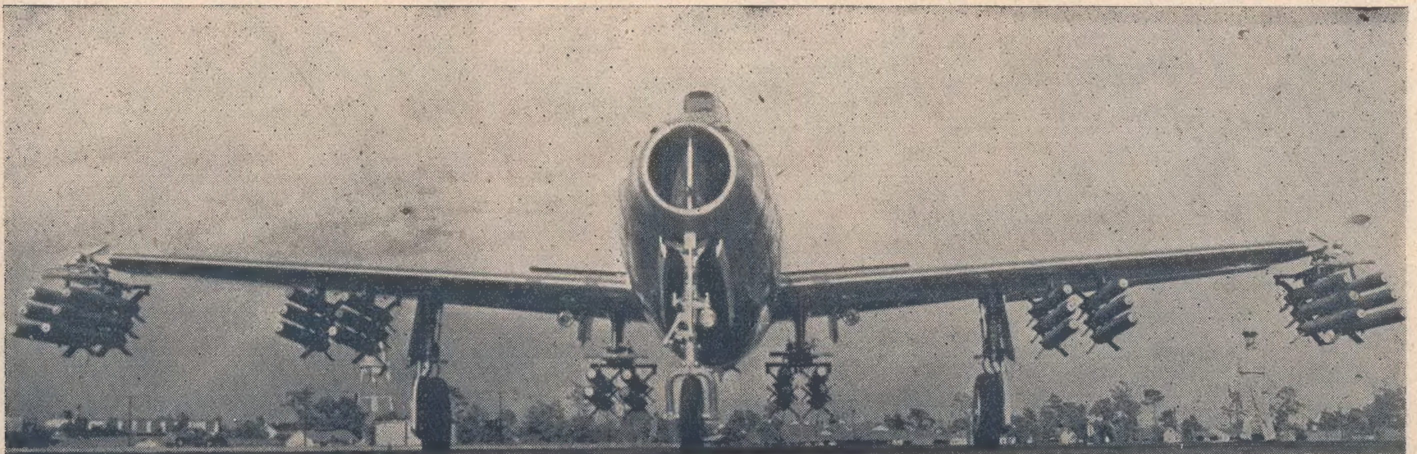
Mijn vader vond hem op straat, toen hij nog klein was en nog niet vliegen kon.

Blijkbaar was hij uit zijn nestje gevallen, want tussen zijn blinkende oogjes, en zijn geel bekje kleefde een weinig bloed.

Dank zij onze goede zorgen, herstelde Jimmy vlug. In melk geweekte stukjes brood en de vliegen, die we voor hem vingen, versmaadde hij nimmer.

Na enkele dagen fladderde hij reeds lustig rond, zodat we dachten dat hij ons elk ogenblik zou verlaten om zijn broertjes op te zoeken. Maar neen, Jimmy bleef. Hij luisterde naar al onze bevelen en bleef steeds in de vrije natuur.. in onze omgeving !

D. THEUNIS, Hasselt.

Deze « Thunderjet » met zijn 32 raketten is voorwaar geen katje om zonder handschoenen aan te pakken !

KUIFJE in de Sportwereld

DE BESTE RENNER VAN ALLE TIJDEN BEMACHTIGDE EINDELIJK de REGENBOOGTRUI

Eervolle verrichting van onze landgenoten

De Belgische renners hebben zich in de wereldkampioenschappen op de weg beter verdedigd dan iemand had durven voorspellen.
Bij de liefhebbers legden de Italianen Filippi en Nencini weliswaar beslag op de eerste twee plaatsen, maar vier van onze landgenoten eindigden in de eerste acht : Rik Van Looy 3de, Michel Van Aerde 4de, André Noyelle 5de en Emiel Van Cauter 8ste.
De beroepsrenners deden het nog beter, want de begaafde 23-jarige Westvlaming Germain Derijcke werd tweede, Stan Ockers derde en Martin Van Geneugden 11de.
Die nederlaag van Germain Derijcke is overigens zeer eervol als wij nagaan dat hij enkel werd voorafgegaan door de Italiaanse kampioen Fausto Coppi, waarvan algemeen wordt beweerd dat hij de beste renner van alle tijden is.

LUGANO, het toneel van de wereldkampioenschappen 1953, heeft de wielersport een enorme dienst bewezen.

Het heeft vooreerst die renner, welke door zijn onbesproken levenswandel en zijn buitengewone beroepsijver uitblinkt, tot wereldkampioen zien komen.

Het heeft inzonderheid kunnen bewerken dat de beste wielrenner op de weg ook de regenboogtrui bemachtigde, want tot hiertoe was er steeds deze eigenaardige tegenstelling geweest, dat Fausto Copi — die sinds 1940 wereldfaam genoot en die in de naoorlogse periode— twee Ronden van Frankrijk, Parijs-Roubaix, vier Ronden van Lombardije, drie Milaan-San Remo's, een viertal Ronden van Italië, enz. won en die algemeen en door iedereen de « keizer op pedalen » werd genoemd — dat die uitzonderlijke kampioen nog nooit een wereldtitel op de weg had veroverd. Hij was weliswaar reeds jaren houder van het uurrecord en hij sleepte de wereldtitel in achtervolging een paar keer in de wacht, maar zijn door allen erkend meesterschap op de weg had hij nog niet door het wegkapen van de wereldtitel kunnen onderlijnen.

Dit kwam, doordat Fausto een paar keer ingevolge zware valpartijen, waarbij hij eens het bekken en eens de schouder brak, belet moest geven in de titelstrijd. Voorts door de vijandige gezindheid van sommige andere Italiaanse deelnemers, die de campionissimo in zijn opzet benadeelden. En ten slotte — de grote oorzaak ! — omdat er al verscheidene keren een te gemakkelijk parcours voor de titelstrijd werd uitgestippeld; een parcours, waarop de snelle eindsprint op kunde en kracht primeerden.

Lugano was, in tegenstelling daarbij, een keiharde rit : 18 ronden over 15 km. en in iedere ronde diende een vrij steile helling van 1.600 m. lang te worden beklommen. Wij hebben het onze jeugdige lezers en lezeressen al vroeger gemeld, dat Fausto Coppi algemeen als grote kanshebber werd vooruit gezet.

UIT DANKBAARHEID

Fausto Coppi zou hoogstwaarschijnlijk de renfiets al geruime tijd aan de haak hebben gespijkerd, indien een morele verplichting hem niet in de wedstrijden hield.

Coppi's vrouw, Bruna, dringt er bij haar man onophoudelijk op aan dat hij het koersen zou staken. « Fausto, zegt ze dan — staak dit gevaarlijk beroep. Herinner u uw broeder Serge, die door een valpartij in een wedstrijd om het leven kwam. Herinner u de beide zware valpartijen in de laatste twee jaren, waarbij gij telkens slechts bij mirakel aan levenslange verminking zijt ontsnapt. Waarom u trouwens nog in dit gevaarlijk beroep gegooid ! Gij hebt al de lauweren geplukt, die voor een kampioen op pedalen zijn weggelegd. Gij hebt een enorm fortuin bij elkaar gefietst. Wij zijn rijk. Onze kinderen gaan een zorgenvrije toekomst in. Staak dit levensgevaarlijk beroep, Fausto. »

De grote Coppi, die door allen om zijn hoffelijkheid, zijn eenvoud en gulle kameraadschap wordt geprezen, was in zijn hart reeds lang geneigd aan dit verzoek gehoor te geven. Maar er was één overweging, die hem telkens weerhield.

Fausto Coppi, een arme jongen uit een nederig werkmansgezin in een verstoken Italiaans dorp, werd jaren geleden met veel vriendschap en onder schitterende geldelijke voorwaarden door de schatrijke bestuurder van de rijwielfabriek Bianchi in bescherming genomen. In latere jaren vergaarde Coppi voor deze rijwielfirma zeer veel roem, doch hij werd telkens royaal betaald. Nu meent hij terecht dat zijn heengaan het merk « Bianchi » zou kunnen schaden.

G. DERIJCKE'S SCHITTEREND VERWEER

Fausto Copi heeft te Lugano opnieuw gefietst als een waarachtige wielerwonder. In de 12de ronde, rond km. 170 of op zowat 100 km. van de aankomst, toefde Fausto nog in het grote peloton, dat op 2 min. 10 van een hoofdgroep van 10 man, waaronder de Belgen Derijcke, Van Geneugden en Ockers, volgde. Tussen die twee groepen zwommen enkele kleine groepjes van vier en vijf man. Zo was de toestand rond km 170, toen... Fausto Coppi uitbrak. Hij spurtte in gezelschap van andere beroemdheden als Bobet, Kubler, enz. uit het grote peloton weg en 15 km. verder hadden zij het hele aanvalsfront opgerold en waren de leiders bijgebeend. In diezelfde 13de ronde sloeg Fausto Coppi bij de klim op de Cresperahelling opnieuw kort en krachtig toe. De omvangrijke leidersgroep vloog onder zijn machtige trappen aan spaanders en slechts één renner slaagde er in Coppi's wiel te houden : de jeugdige en zeer talentvolle Westvlaming Germain Derijcke.

Dit geweldige duo liep stelselmatig van de zich krampachtig verwerende achtervolgers weg en zou niet meer worden bedreigd. In de voorlaatste ronde dan kon ook de dappere Germain Derijcke het helse tempo van de Italiaanse lokomotief niet langer bijhouden. Fausto stormde op vleugelen de laatste ronde door en won met vele minuten voorsprong.

Zoals wij zeiden, legden onze zeer slagvaardige landgenoten Derijcke en Ockers beslag op de ereplaatsen. De eerste plaatsen, beter gezeid, achter de wonderbare Italiaanse kampioen, Fausto Coppi, die op pedalen nimmer zijn gelijke vond. MARIO.

DE KUIFJE'S CLUB GROEIT EN BLOEIT !

Een nieuwe Club te Halle

THEO VAN HORENBEKE, Lusthuizenlaan 18, Halle-Brabant en Guy Pierreux, Edmond Nerinckxstraat 12, Halle hebben het initiatief genomen een Kuifje's Club op te richten te Halle. Vooral de Kuifjeslezers van St. Rochus worden verzocht zich bij een van deze twee lezers aan te melden om een vrolijke club te stichten. Ik wens de nieuwe club van Halle veel succes !

Nog een nieuwe Club te Antwerpen

H. Gross, Grote Markt 34, Antwerpen heeft besloten voor de lezers uit zijn omgeving een nieuwe club op te richten. Hij hoopt dat ze allen fietsen hebben, want het ligt in zijn bedoeling er een fietsclub van te maken. Hij heeft verschillende interessante plannen, en wenst er met de kandidaat-leden over te praten. Men meldde zich rechtstreeks bij hem aan.

De Oostendse Club geeft haar eigen clubblad uit

ONZE Oostendse clubleider Fern. van Doren, Steenweg op Nieuwpoort 73, Oostende heeft het initiatief genomen een eigen clubblad uit te geven. Al de clubleden worden verzocht er aan mede te werken. Het blad draagt als titel « De Lancaster ». Wie zich nog wil aansluiten, en aan het blad medewerken, richtte zich rechtstreeks tot Fern. van Doren.

Bericht voor alle clubleiders

TEN gevolge van de vacantie heb ik verschillende clubleiders niet kunnen bereiken. Er zijn er nog een paar die hun speciale opdracht nummer twee niet uitgevoerd hebben. Zodra zij terug thuis zijn, zouden ze die speciale opdracht moeten uitvoeren. Ik reken op hen !

Wie richt er nog een Kuifje's Club op ?

ER komen ieder week Kuifje's Clubs bij in alle hoeken van ons land, maar er zijn er nog steeds niet genoeg. Er zullen er nooit genoeg kunnen zijn. Daarom richt ik vandaag weer een dringende oproep tot alle lezers van ons blad, die er iets voor voelen in hun omgeving een Kuifje's Club op te richten. Dat ze niet langer dralen en deze week nog het initiatief nemen, en het me laten weten, dan kan ik door een oproep in ons blad de andere Kuifje's lezers uit hun buurt aansporen zich met hen in betrekking te stellen. Als eerste steun zal ik hen een reeks proefnummers bezorgen die ze kunnen gebruiken om leden te werven. Schrijf nog deze week naar **Kuifje, Lombardstr. 24, Brussel.**

BRIEVENBUS

ALEX CELIS van Kessel-Lo, *heeft samen met zijn broer een mooie poppenkast gebouwd waar moeder gordijntjes voor gemaakt heeft. Nu geven ze vertoningen voor hun zusjes. Ze hebben zich nog geen uur verveeld tijdens het verlof. Jullie moesten me eens een foto sturen van de poppenkast!*

IVAR DEVOS, Guldensporenlaan 27, Kortrijk, *verzamelt postzegels van alle landen en zou er willen ruilen met Kuifje's lezers. Hij vindt Kuifje het beste jeugdblad dat hij reeds onder handen gekregen heeft.*

ANDRE VAN GOETHEM van Denderleeuw *bracht zijn verlof door in Zwitserland en kreeg er de gelegenheid mooie foto's te maken, o. m. van de beklimming van de Eigergletscher. Volgend jaar keer je stellig terug, André? Of ga dan eens naar een ander land. Met mijn beste groeten.*

ROGER VAN KERKHOVEN *zou graag willen dat we ook proefritten maakten met camionetten. Ik geloof dat de meeste lezers zich daar veel minder voor interesseren (Is je wagen 'n Tempo of 'n DKW-Auto Union?) Met mijn beste groeten aan de hele familie.*

JEANNE FAES van Deurne *is zeer tevreden over Kuifje. Haar verzoek tot correspondentie werd niet alleen in eigen land beantwoord, maar zelf uit Indonesië. Ze vindt het zeer fijn nu in het Nederlands te kunnen briefwisselen met een Indonesische jongen met name Tjee. (Om lid te worden van de club zend je ons: naam, voornamen, geboortedatum, vol-*

ledig adres, pasfoto en tien fr. voor de inschrijving, en dan krijg je je lidkaart en rooster voor het schrijven en ontcijferen van geheime boodschappen).

PIERRE EXELMANS van Herentals *had het geluk niet zoals zoveel andere lezers zijn verlof aan zee, in de Ardennen of in het buitenland door te brengen. Zijn gezondheid is ook niet opperbest. Ik wens je van harte, beste Pierre, dat je helemaal en zeer spoedig mag genezen, en je volgend jaar ook een prettig verlof krijgt. Hartelijk.*

WALTER DOCKX uit Mechelen *zond me een kaartje uit zijn geboortestad. Dat is vriendelijk, Walter!*

BINNEN DE MUREN VAN HET VATICAAN

In de hovingen van 't Vaticaan.

DANK zij de tussenkomst van Pater Haeck, de grote Kuifje's vriend in Vaticaanstad, bekwam ik na het verstrekken van ontelbare inlichtingen eindelijk de door alle fotografen begeerde toelating om in Sint Pieter en binnen de omheining van het Vaticaan te fotograferen.

VATICAANSTAD is een wereldje op zichzelf, met een eigen ministeries, diplomatie, radio, pers, rechtbanken, en zelfs een keurig legertje van Zwitserse wachten, Palatijnse gardes, gendarmes, enz. onder het commando van il colonello Bernardo. Buiten de omheining van de residentie van de Paus, die bewaakt wordt door de pauselijke gendarmerie en de Zwitserse wachten, bevinden er zich op het grondgebied van Vaticaanstad nog ettelijke hotels, kloosters, banken, woningen en winkels.

JALOERSE FOTOGRAFEN

NA een hele tijd antichambreren in de diensten van de gendarmerie, mocht ik onder het geleide van een gendarm in burger een reportage maken in de St. Pietersbasiliek en binnen de Vaticaanse muren. Aan de ingang van de basiliek moest iedereen zijn fototoestel in bewaring afgeven. Vooral de Duitsers en de Amerikanen die daar aankomen met zeer kostelijke toestellen en er een buitenkansje zien, staan ontgoocheld te kijken, wanneer ze alleen zonder kun gerief binnen mogen. Ze keken me dan ook jaloers aan toen de bediende aan de ingang me op 'n wenk van de gendarm in burger met mijn « Linhof » en « Leica » liet doorgaan.

Eerst van al ging ik de Heilige Deur eens bekijken, waarover ik zoveel had gehoord tijdens het Heilig Jaar. Dat is een van de poorten van de basiliek die alleen tijdens een Heilig Jaar (om de 25 jaar gevierd) wordt geopend en daarna telkens weer toegemetseld. Ik hoop er tijdens het volgend Heilig Jaar in 1975 eens onder door te wandelen.

EEN KERK WAAR MEN BIJNA TWEE EEUWEN AAN WERKTE

WANNEER men in de basiliek binnen komt, wordt men dadelijk getroffen door de reusachtige afmetingen van deze moederkerk van alle kerken. Die verhoudingen zijn allemaal buitengewoon mooi, en het zwaar vergulde plafond geeft het geheel een zeer rijkelijk uitzicht. In het kruis van de kerk verrijst het altaar van de Paus voor de crypte van St. Petrus. Naast de crypte staat een bronzen Petrusbeeld waarvan de pelgrims de teen strelen. (Die teen is reeds ver versleten). Op het ogenblik dat ik in St. Pieters vertoefde, ging er juist een koordienst door achter het hoofdaltaar in aanwezigheid van verschillende bisschoppen en kardinalen. In het Vaticaan ziet men er zoveel, dat ze na enkele dagen niet meer opval-

St.-Pieter met de versleten teen.

len. Na een kort bezoek aan de kerk, nam ik met mijn begeleider de lift om de koepel van St. Pieter eens te bewonderen. Van boven op het dak kon ik verschillende mooie foto's maken van het St. Pietersplein, het eigenlijk paleis van de Paus, de hovingen van het Vaticaan, de antennes van Radio Vaticana. Op dat dak wonen een zestigtal mensen die verbonden zijn aan het permanente onderhoud van dat reusachtig dak. Ik bleef niet lang op het dak, want ik wou zoveel mogelijk te zien krijgen van het Vaticaan binnen de twee uren die me waren toegewezen. Wanneer we weer buiten de basiliek stonden moesten we voorbij de wachtposten. In het gezelschap van mijn gendarm in burger (die overal met een stompje potlood op een klein boekske aantekende waar ik fotografeerde en hoeveel foto's ik maakte) liep alles van een leien dakje. Geen formaliteiten.

Het eerste wat ik zag binnen de muren was een Amerikaanse neger die ook met een gendarm in burger en zijn kleinbeeldtoestel op een « poot » gemonteerd rondwandelde.

EEN JONGE MOZAIEK-KUNSTENAAR

MIJN aandacht werd speciaal getrokken door een klein gebouwtje dat het mozaiekmuseum en -atelier van de Paus bleek te zijn. Dank zij de inschikkelijkheid van mijn gids, kon ik er even mijn kop binnen steken, en een paar kiekjes maken. Er bevonden zich daar meesterwerken van mozaïekkunst en copies van bekende schilderijen. In het eigenlijk atelier zag ik een jongen van veertien jaar, die met buitengewone handigheid een kruisafdoening in mozaïek maakte. Hij had voor zich een stuk tekenpapier liggen, waarop de tekening die hij in mozaïek ging uitvoeren, in potlood geschetst stond. Op dat blad bracht hij, naargelang zijn werk vorderde, een soort « mastik » aan waarin hij zijn mozaïeksteentjes met smaak en zin voor kleur wist aan te brengen.

DIE SPUITER VAN EEN MICHEL ANGELO...

VERDER wandelde ik langs het pauselijk station, het Ethiopisch seminarie, waar priesters gevormd worden voor Abessinië. Een eindje verder in het lommer trof ik een van die Ethiopische priesters aan, die 'n foto kwam vragen voor de grote fontein waar de Paus dikwijls komt brevieren. De Sixtijnse kapel die door M. Angelo gedecoreerd werd met fresco's die tot de mooiste en beroemdste van de wereld behoren, is enig mooi. In die Sixtijnse kapel vergaderen Paus overleden is en ze er een Paus overleden is en ze een nieuwe moeten kiezen. Michel Angelo, die soms ook een spuiter was, heeft een van de kardinalen die hem niet goed kon verdragen in een van zijn fresco's helemaal onderaan afgebeeld als een... duivel.

Hoe de onvergetelijke receptie bij Zijn Heiligheid de Paus verliep, vertel ik binnen enkele weken.

JOHAN DE BRABANDER.

Het tweede venster van rechts op de bovenste verdieping van het gebouw dichtst bij 't centrum van de foto is iedere nacht verlicht: 't is de werkkamer van Zijn Heiligheid.

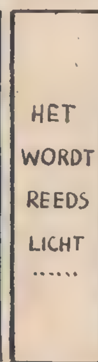
Drama in het Woud

Towne werd er van beschuldigd hout te hebben gestolen uit de staatsdomeinen. De ware schuldige is Morley. Deze laatste weet dat Mark Trail de waarheid op het spoor is en wil de jonge man uit de weg ruimen...

(Wordt voortgezet.)

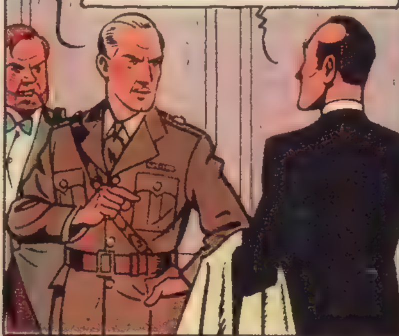
HET GELE TEKEN

Mortimer heeft van zijn vriend Blake een telegram ontvangen. Hij onderbreekt zijn vacantie en komt naar Londen, waar hij, in de « Centaur Club », 'n afspraak heeft. In afwachting leest hij de berichten over het Gele Teken.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

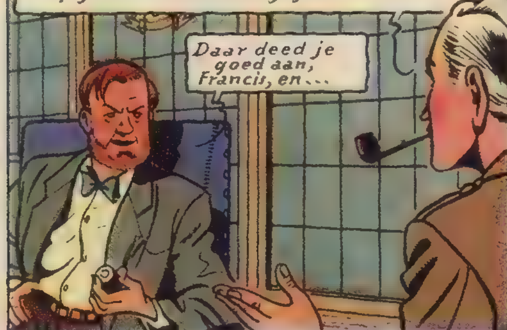

James heeft de drankjes opgediend, en Blake gaat tot de kern van de zaak over

Mortimer staat op, en gaat naar het venster waarvan een der panelen, juist dat waarop een wapen geschilderd is, open staat en...

Alvorens het raampje te sluiten, werpt hij een oogslag buiten...

Alles schijnt donker, verlaten en stil...

(Wordt voortgezet.)

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

DE BOOM DIE DOODT

DAT was nu werkelijk niet verstandig, zegt Gasparo. De dieren waren zodanig verrast, dat we ze met de hand hadden kunnen vangen.

— Verstandig of niet, ik verkies deze methode. Vorig jaar kreeg ik zulk 'n flinke hoefslag op de schedel, dat m'n kop er zes maanden lang van zoemde!

De paarden, die pas gevangen werden, liggen met samengebonden poten op de grond. Woedend omdat ze zo weerloos gemaakt werden, bijten ze in de koorden die diep in hun vlees snijden.

— Morgen maken we ze los, zegt Gasparo, anders worden ze nog magerder. Toch jammer dat we de hengst niet hebben! Niemand heeft gezien welke richting hij uitholde. Hoe jammer, hoe jammer. Hij bevalt me zo erg!

— Misschien zou je hoofd ook zes maanden lang zoemen, indien je die hengst gekregen had. Neen, geloof me, het deugt niet zo'n wilde hengsten te willen temmen!

De mannen stapelen droog hout op en weldra knettert het vuur. De paarden stampen op de grond, ze zijn bang voor die rode tongen. Tevergeefs echter...

— Vooruit, zegt Gasparo!

— Ja, we moeten opschieten, het wordt reeds donker.

Ze steken een ijzeren stok die eindigt op een soort ring in het vuur.

— Ons fabrieksmerk, lachen ze. Nu zijn die paarden werkelijk van ons!

Met het roodgloeiende ijzer worden de dieren één na één gemerkt. Ze kreunen en slaan heftig met de kop. Hun ogen zijn groot open en vol schrik, hun neusvleugels trillen.

— Dat veulen mag je niet merken, het is nog te jong, merkt Gasparo op.

— Goed, dan neem jij het maar en de moeder ook! Ik hou van geregelde zaken. Eens dat een dier gemerkt is, kan niemand nog het eigendom betwisten.

— Hahaha! Onze chef heeft principes, lacht Gasparo. Goed, hoor! Ik hou het veulen en de merrie en ik ben er van overtuigd, dat ze meer waard zijn dan al de anderen te samen!

Bento waagt zich even buiten z'n schuilplaats. Voorzichtig luistert hij naar het kleinste gerucht, snuift de wind op en keert op zijn passen terug. Gedurig blijft hij staan en hinnikt zacht.

Hij staat nu terug op de plaats waar zijn stoet graasde, toen ze verrast werden. Overal hangt de reuk van mensen en honden.

De hengst loopt vooruit. Het gras, dat hier op manshoogte staat, biedt voldoende bescherming. Hij beklimt een kleine, naakte heuvel van rode aarde en hinnikt luid.

De Zwarte Hengst heeft de leider van de troep, de grijze hengst Thesouro, gedood. Tijdens een dressageoefening ziet Bento de kans te ontsnappen, en een hele kudde jonge paarden volgt hem als leider. Om aan zijn achtervolgers te ontsnappen, steekt hij met zijn hele kudde een rio over die vol krokodillen zit. Deze doodden enkele paarden. De kudde wordt helaas gevangen. Bento weerstaat niet aan de roep van de vrijheid, en laat de kudde in steek...

Men zou zeggen een koning die men z'n volk ontnomen heeft...

★

ENKELE dagen zijn verlopen en de paarden, die konden ontsnappen, hebben zich weer verzameld. Door de oren te spitsen op het verre gehinnik, dit te beantwoorden en met de hulp van hun fijn reukorgaan, konden ze elkaar weervinden.

Bento is nijdig. Een oud ruin krijgt het te verduren. Bento bijt het dier, werpt het achteruit, maar het dier wijkt niet. Het weet te goed, dat het zonder de anderen verloren is. Op een afstand, maar hardnekkig volgt het de stoet en wacht geduldig tot het weer in Bento's gunst komt. De stoet is fel gedund en Bento kan het verlies van zijn paarden niet vergeten. Hij moet zich echter bekommeren om de dieren die overbleven, verse weiden zoeken en de stoet goed bij elkaar houden. Bij het minste gekraak, dat ze in de struiken horen, stuiven de dieren opgeschrikt uiteen en hij moet ze weer één na één bijbrengen.

De merries zijn buitengewoon zenuwachtig. Ze laten hun veulens geen stap opzij zetten en ze hinniken voortdurend angstig. Af en toe verwijdert Bento zich een eind in galop, keert de kop de kant uit, waarin de mensen met zijn paarden verdwenen en hinnikt. Het is een zonderling gehinnik: zacht en aangehouden, vol onrust en spijt. Dan blijft hij onbeweeglijk staan en luistert gespannen...

Alleen de vogels, langs de kant van de poelen, antwoorden en de puiten kwaken in het slijk...

★

LAUWE windstoten komen van de vlakte. De savane golft er onder als een gele oceaan, men ziet de wind over de grashalmen lopen... 's Morgens en 's avonds lawaaien de apen in het woud, dat zijn herfstkleuren heeft behouden.

Bento staat met zijn kudde in de zon. Met halfopen ogen kijkt en knipoogt hij naar de grote oranje schijf.

Hij is onrustig. Hij voelt kriebelingen in heel het lijf, een gejeuk in de neusgaten en hij niest verschillende keren achtereen.

Dikke vlokken haar blijven aan de boomstammen hangen, zo heftig schrobben de dieren hun pels. Ze zijn vreselijk dorstig; drie of vier keer per dag willen ze te drinken hebben. Bento leidt zijn troep door de vlakte. Hij denkt niet meer aan het gevaar, hij wordt gedreven door een onweerstaanbare drang niets meer te voelen dan het wegglijden van die oneindige vlakte onder zijn hoeven.

Tegen de middag is de hitte ondraaglijk. Voor de eerste keer sedert weken verschijnen er wolken aan de hemel. De zon zit weldra achter een bleke nevelsluier. Kleine, witte wolken glijden langs de hemel. Een heftige wind scheurt ze uiteen, jaagt ze voor zich uit, stapelt ze op tot een grote, grijze muur...

Bliksemschichten flitsen over die wolkenbanken en de donder grommelt dof.

De paarden hebben de kop opgericht en kijken verschrikt voor zich uit. Hun haar staat recht en als ze tegen elkaar wrijven, hoort men het geknetter van vonkjes die langs de punten van hun manen lopen...

Dikke druppels pletsen op de grond, vallen dichter en dichter en eindelijk ruist de regen neer op de uitgedroogde, gebarsten grond van de campo.

De regen maakt alles grijs. Beken stromen van de heuvels en dringen in de spleten van de droge grond. Na enkele minuten zijn het echter ware stortvloeden, die stukken aarde en stenen meesleuren, de bomen ontwortelen en de rode, kale rotsen wassen.

De droge aarde drinkt gulzig, maar toch vormen er zich na enkele tijd kleine poelen die zich steeds verder en verder uitstrekken en ten slotte een reusachtig meer van geel water vormen.

Plotseling, als gehoorzamend aan de wil van een onzichtbare macht, houdt de regen op. De zon is heet. Heel de vlakte rookt en hult zich in een witte nevel, die fladdert als een grote sluier...

Een paar dagen verlopen en overal komt het groen uit de aarde, men meent het te zien groeien. Weldra is heel de vlakte groen, een mals en teder lentegroen.

De kudden, die op de beboste heuvels een schuilplaats voor de hevige stortregen hadden gezocht, dalen af naar de vlakte. Paarden en runderen verspreiden zich over de oneindige, groene vlakte en grazen gulzig het frisse, malse gras.

Jonge herten komen uit het woud, buigen de fijne kop naar de grond toe en grazen, terwijl ze met de poten kleine gaten in het grastapijt boren. Gieren scheren vlak over de grond op zoek naar de lijken van muizen en slangen, verdronken in de stortvloed.

Dag aan dag valt de regen. De morgenden zijn echter stralend en in de hete middagzon verdampt het water snel. In de namiddag, iedere dag bijna op hetzelfde uur, verdonkert de hemel en de regen ruist bij beken neer, zodat de dieren zo vlug ze kunnen naar het woud rennen om daar bescherming te zoeken.

In dit woud dringt nooit het daglicht. Wanneer de nacht het

licht- en donkergroen veranderd heeft in een ondoordringbare duisternis, baant de tapir zich een weg naar de stroom. Aan de oever vindt hij z'n soortgenoten. Heel de troep werpt zich in het water en laat zich meedrijven om de grote maisvelden van de kolonisten te plunderen. Iedere nacht vallen ze aan en openen brede bressen in de velden. Voor het morgenkrieken verdwijnen ze ; het groene water van de rio sluit zich over hen...

★

DE paarden staan onder de sapucaias met brede takken. Een merrie verwijdert zich enkele passen en wrijft zich tegen de gladde schors van de ahovai, die takken zonder bladeren heeft en grote, helgele bloemen draagt. De volgende dag valt de huid van het dier letterlijk aan stukken. Overal komen wonden op het lichaam. Hele zwermen vliegen zetten zich in de wonden en leggen er hun eieren.

Het gefolterde paard wrijft de flanken tegen de boomstammen, zodat het gif van de ahovaiboom nog dieper in z'n lijf dringt. Daar verschijnt reeds de eerste gier. Hij scheert hoog in de lucht en volgt de kudde. De merrie moet achterblijven, ze valt gedurig. Twee wolven volgen op eerbiedige afstand, maar telkens het arme dier valt, springen ze vooruit en het schuim loopt uit hun muil. De stoet loopt verder. De merrie ligt nu op de flank, heel haar lichaam is aangevreten door het gif van de boom. Haar ogen zijn wijd open en ze ademt moeilijk. Zacht hinnikt ze de stoet na, doch de hengst en de leidende merrie voeren hun stoet onder de plassende regen ver weg van het woud...

★

EEN ogenblik later komt er een roofdier uit het struikgewas en zit met één machtige sprong boven op het stervend dier, dat meteen uit zijn lijden verlost is. Reutelend strekt het de poten uit in een laatste, krampachtige beweging, dan doven de grote ogen.

Maar de zilverige leeuwin raakt haar prooi niet aan. Ze besnuffelt het dode paard lang, draait er om heen en trekt zich dan, met de staart tussen de poten, in het struikgewas terug. Ze heeft het vergif, dat in het vlees en het bloed van het paard drong, geroken en blijft er voorzichtig af.

Daar zijn echter de echte krengeneters : de grijze vossen, de wilde honden en de zwarte vogels. De zoeterige, walgelijke stank die uit het lijk opstijgt, houdt hen op afstand. De honden storten zich grommend op de gieren, hun tanden vallen klappend dicht. Een van de dieren stijgt met een snijdende kreet weer op. De anderen volgen. Ze gaan op zoek naar een andere prooi.

De vossen sluipen door het kreupelhout. De aanwezigheid van de dingo's stoort hen. Ze bekijken het dode paard met gulzige, sluwe blikken, lopen er in brede kringen rond en verwijderen zich...

De dingo's zijn meester van de situatie. Ze strekken de snuit en besnuffelen het lijk. Dan besnuffelen ze precies de plaats, waar de leeuwin haar tanden plantte. Hun haar rijst te berge, ze blaffen wild, huilen akelig, verzamelen zich en laten het lijk onaangeroerd liggen. Nog lang hoort men het gehuil van de dingo's in 't woud...

(Wordt voortgezet.)

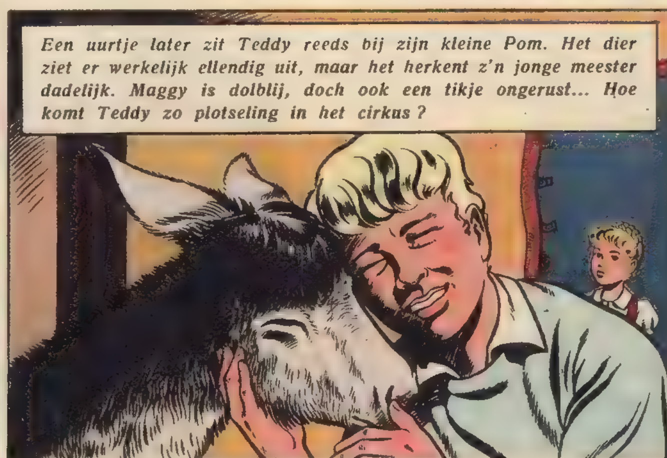
VOLGENDE WEEK : LOBO, DE WILDE HOND...

Teksten en tekeningen POM EN TEDDY van Frans Craenhals

In het verbeteringsgesticht brak een vreselijke brand uit. Dank zij de heldenmoed van Teddy kunnen alle kinderen gered worden. De directeur van de school wil hem feliciteren, doch... Teddy is nergens te vinden !...

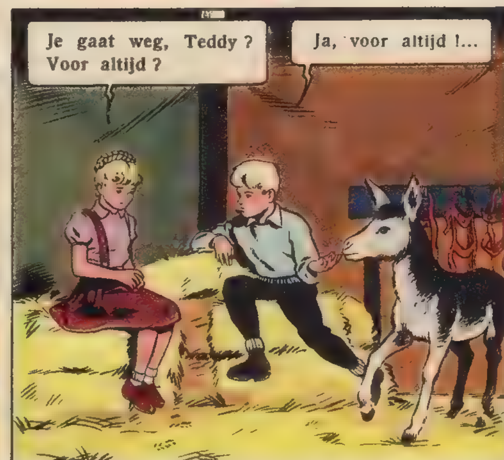

Wordt voortgezet.

LEVE DE PUBLICITEIT!

EEN VERHAAL VAN GUY FOREZ — GEILLUSTREERD DOOR R. MACHEROT

SEVERIDGE wandelde in weemoedige stemming over de 37e Avenue. Hij had geen geld meer, en zijn huisbaas stond hem iedere avond op te wachten... Acht dagen geleden was hij door zijn baas doorgezonden wegens onbekwaamheid. Dat was me ook zo'n geschiedenis ! Severidge had een betrekking als kellner in een groot café-restaurant en had, per ongeluk, de koffie in de hoed van een kliënt gegoten. Het is heel waar, dat die hoed omgekeerd op de tafel lag en er als het ware om vroeg met zwarte koffie gedoopt te worden. Maar de baas had geen zin voor humor en Severidge vloog met brio op straat.

Terwijl hij over « 's werelds dwaasheid » mijmerde, ontdekte Severidge plotseling een klein bord, dat aan de grote deur van Welcome's schoenwinkel hing en waarop iedereen lezen kon : *Men vraagt een jongeman die goed kan chaufferen om met de publiciteitsauto te rijden.*

— Dat is een kolfje naar mijn hand ! dacht Severidge en stapte binnen.

Er was niemand in de winkel. In de uitstalramen blonken de nieuwe schoenen je tegen, en er hing een geur van leder. Dat beviel Severidge. Een winkeljuf kwam aangetrippeld en vroeg Severidge met een zeemzoete glimlach welke schoenen hij wenste.

— Ik... ik kom voor de plaats, juffrouw, hakkelde Severidge en trachtte de tippen van zijn afgedragen schoenen onder het dikke tapijt te verbergen.

— Hm. Dan moet u zich tot die dame wenden, antwoordde de verkoopster, en ze wees in de richting van een erg mollige kassierster, die hem van over haar hoornen bril critisch opnam.

Severidge dankte, deed een pas, en vergat dat de punten van zijn schoenen onder het tapijt staken. Meteen buitelde hij dan ook al de grond op...

— Mijnheer wenst ? zei de mollige dame.

— Het... het... is voor de plaats, antwoordde Severidge met hoogrode kleur.

De kassierster lachte vriendelijk, stond op en duwde een deur open waarop geschreven stond : *Ingang streng verboden.*

Een ogenblik later zat de jonge man tegenover de grote baas, Welcome. Hij was eerder klein, kaalhoofdig, rond maar voorkomend, zeer voorkomend ; iets waar men zou aan getwijfeld hebben wanneer men z'n dik gezicht en de purpere bretellen waartussen hij z'n duimen stak, bekeek.

— Mijnheer, ik kom voor...

— Ja, dat weet ik al. Kan je per auto rijden ?

— Uitstekend !

— Goed. Je rijdt door de stad met onze publiciteitswagen, met de publiciteit voor de schoenen Welcome, de beste ter wereld !

— Daar twijfel ik geen ogenblik aan !

— Dat is alles. Om zeven uur keer je terug, en ik betaal je vijf dollar per dag.

Welcome belde, en daar stak een jonge kerel in overall het hoofd binnen.

— Bill, die jongeman hier maakt publiciteit met de Ford. Help hem eens op dreef !

— Goed, baas.

Bill troonde Severidge mee. Praten deed hij niet, hij kauwde z'n kauwgom. De Ford, waar ze weldra voor stonden, was helemaal behangen met grote platen, en iedereen kon daarop lezen, dat Welcome geboren was om de voeten der mensheid eindelijk de beste schoenen ter wereld te schenken... Toch was het, bij dit alles, erg duidelijk dat de Ford alles behalve nieuw was...

— Een oude rammelkas, bromde Bill, maar ze loopt nog best ! Veel geluk !

★

Reeds drie uur snorde Severidge met zijn reclame-Ford door de stad. Hij had werk en was gelukkig. Z'n auto maakte zoveel lawaai, dat alle wandelaars al van ver uitkeken naar het monster, ze wezen er met de vinger naar en lachten hartelijk. Intussen lazen ze natuurlijk ook dat de schoenen Welcome de beste ter wereld waren en daar kwam het toch op aan.

Het was middag en Severidge had grote honger. Daar hij geen duit op zak had, reed hij naar het café-restaurant, waar hij te voren werkte in de hoop dat zijn vriend Garry, een glazenspoeler, hem wat geld lenen zou voor een sandwich en een glas bier. Nog dezelfde avond zou hij het kunnen teruggeven. Vijf dollar ! Ze lachten Severidge al tegen...

Garry gooide het geld lachend over de toonbank, hij was erg blij omdat zijn vriend een job gevonden had. Severidge beet gretig in de malse sandwich. De baas, dezelfde die hem nog niet lang geleden aan de deur had gewalst, liep voorbij met een vriendelijke groet en een « smakelijk, mijnheer ! » Severidge was nu geen onhandige vlegel meer, maar een klant en tegen klanten moet men altijd beleefd zijn...

Recht over het café-restaurant woonde echter Mr Garson, en Mr Garson was de koning van de schoenen met kripzolen en hij trok zich de laatste haren uit het hoofd en brulde van verontwaardiging omdat een auto van Welcome recht voor zijn deur de glorie van de Welcomeschoenen kwam verkondigen.

— Zal die ouwe rammelkas hier nog lang blijven staan ? Het is een oneerlijke concurrentie !...

Welcome was immers de ergste rivaal van Garson en deze laatste, in zijn waardigheid gekrenkt door het zien van die reclame Welcome, zou wraak nemen. Doch hoe ? Garson bekeek de Ford lang en oplettend, en riep dan uit volle borst :

— Gevonden !

De dactylo, die in de aangrenzende kamer haar belegde broodjes verorberde, kwam binnengestormd :

— Heb je me geroepen, baas ?

— Ja. Zeg aan Silver naar het café hierover te gaan, en zeg dat hij de chauffeur van die verdomde publiciteitswagen van Welcome in de draai moet houden. Ik betaal de rekening ! En roep Johnny !

— Ja, baas.

Johnny kwam binnen en Garson toonde hem de auto met de woorden :

— Verwijder vliegensvlug die reclame voor Welcome en plaats er onze slogan op : *De beste schoenen met kripzolen koopt men bij Garson !*

— Dat komt in orde !

Garson lachte triomfantelijk en zong : *Ik ben Garson, de grote Garson. Ik ben de énige schoenfabrikant die vijftig procent vermindering toestaat aan eenbenigen !*

De kleine dactylo kwam terug en vroeg :

— U zei, baas ?

— Ik zei, dat ik de grote Garson ben...

— Ja, mijnheer.

★

Intussen betaalde Silver voor Severidge het zoveelste glas whisky, die vond dat het werkelijk een goeie dag was. In minder dan vijf minuten had Johnny de reclameborden veranderd. Met bezorgd gezicht kwam hij naar zijn baas terug :

— Baas, wat ik daareven moest doen, was alles behalve eerlijk, maar... in de grond is het niet erg, vermits die wagen van... jou is !

— Wat ?

— Ja, ik herkende die Ford dadelijk ! Het is dezelfde die ze hier een maand geleden uit de garage haalden !

Garson schaterlachte. Ja, dat was werkelijk een goeie dag ! De wagen was bij hem ontvreemd, doch hij was zo oud en slecht, dat hij niet eens een klacht neergelegd had bij de politie. Welcome had de auto voor een appel en een ei kunnen kopen, en niet gevraagd waar hij vandaan kwam. De kar was oud, doch om met reclameborden rond te rijden precies geknipt !

Severidge kwam op onvaste benen uit het café. Hij greep het stuur vast, en zonder iets te merken van de kleine verandering welke zijn reclame had ondergaan, reed hij zo goed hij kon... De voorbijgangers meenden dat de zigzaglijn deel uitmaakte van de propagande en sprongen lachend op zij. De politieagenten knepen een oogje dicht. Het onvermijdelijke gebeurde echter. Severidge reed met een sierlijke zwaai een cinemahall binnen. Hij was als bij toverslag nuchter. Twee agenten maakten het proces verbaal op en verklaarden, dat Garson, eigenaar van de auto, verantwoordelijk was en de rekening zou kunnen betalen... Eerst snapte de arme Severidge er geen snars van, doch dan las hij de reclameborden en dacht plotseling weer aan de man die hem zoveel whisky geschonken had en daar ging er hem een licht op...

Onze vriend was toch niet zo erg dapper toen hij bij z'n directeur stond, doch deze had blijkbaar al van het avontuur gehoord. Hij klopte Severidge op de schouder en lachte dat de wanden er van kraakten. Hij betaalde Severidge de beloofde vijf dollar uit en vroeg hem de volgende morgen terug te komen...

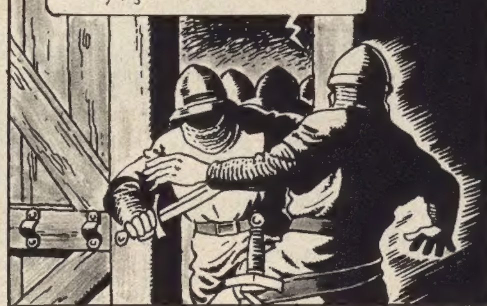
De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Overal in de stad wordt het alarm gegeven. De verraste Kerels grijpen naar hun wapens en rennen naar de plaats waar er gevochten wordt. Ondertussen heeft het vijandelijke leger de poort bereikt en dringt op zijn beurt de stad binnen. Langzaam maar zeker rukken de Isegrims op naar de Grote Markt.

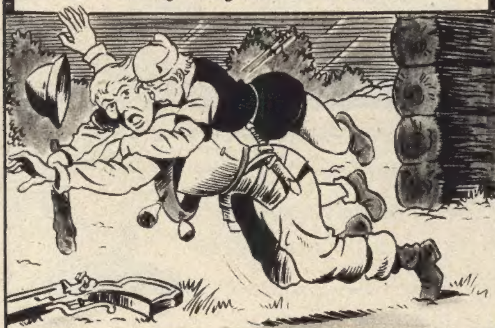

(Wordt voortgezet.)

Lamme werd door de Indianen als gijzelaar gevangen genomen. Gouverneur Kieft weigert Sluwe Vos vrij te laten. Inspecteur De Vries brengt Tijl op het idee Sluwe Vos te helpen ontvluchten...

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

3-9-53

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden hebben hun vijanden Jorgen en Wolff onschadelijk gemaakt. Deze laatste verstrekt uitleg over zijn gedrag, terwijl Kuifje Bobbie verzorgt...

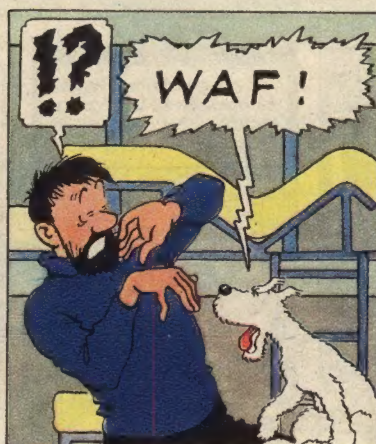

(Wordt voortgezet.)